

VÄRLDEN ÄR FULL AV DUMSKALLAR

Tjugonde kapitlet – i vilket Zeke löser en omöjlig uppgift och äter för mycket popcorn

För en gångs skull lämnade jag Rudolf i ett förvirrat tillstånd. Han hade gett mig i uppdrag att fundera över vad det var för liten bit som hindrade mig i mitt liv. Vad det var som gjorde att jag inte kunde älska mig själv. Hur fan skulle jag kunna svara på det? Var inte det hans jobb? När jag kom hem tänkte jag att jag skulle skriva ner vad jag tänkte. Det var inte ofta jag vågade göra det. Att skriva något verkade så definitivt. Då måste man vara välformulerad och ha tänkt färdigt. Stora tankar. Inte nerkradsade löjliga tankar som ingen skulle bry sig om att läsa. Dagbok hade jag inte skrivit sedan fröken tvingade oss på lågstadiet. Om man skulle föra dagbok skulle man ju vara ärlig men vad jag hittade på under dagarna och nätterna var inte något som jag ville föreviga och spara för eftervärlden. Nu letade jag fram en penna och rotade i tidningskassen där jag trodde att det skulle finnas ett par kontoutdrag som banken oombedda hade skickat hem till mig mot betalning. Det gick att skriva på baksidan. Jag ville inte använda blocket jag köpt för att skriva om Peps. Det kändes som slöseri. Jag satte inte ens på någon platta utan satt i köket och det var tyst så när som på kylens surrande och jag försökte lyssna till vad som surrade i huvudet på mig. Den där inre rösten jag vanligtvis gjorde allt för att överrösta med musik eller distrahera med meningslösa aktiviteter. Nu när jag försökte höra den så viskade den till en början så tyst att jag inte uppfattade vad den sa. Det var väl blyghet, ovan som den var att få uppmärksamhet och inte bli nedtystad. Sedan började handen som höll i pennan att röra sig i takt till den diktamen som den inre rösten gav. ”Idag kom jag på att jag nog inte erkänner min egen rätt att existera. Jag är inte säker på om jag har rätt att existera. Varför? Varför har jag inte rätt att ta upp plats? Varför är det inte viktigt vad jag vill? Hur har det kunnat bli så här? Jag vet inte. Jag kan bara se att det är så. Spelar det någon roll varför? Går det inte att göra något åt det ändå?

Är det så att jag har upplevt att ingen har sett MIG, utan bara mina prestationer och därför har jag börjat tro att det inte är JAG som är något att ha, utan bara det jag har presterat? Till slut har jag blivit så rädd för att misslyckas att jag låtit bli att försöka. Jag har strävat efter att leva säkert. Grunden för denna rädsla för att misslyckas måste ha lagts när jag var liten och sedan när det började bli dags att bli intresserad av flickor så var rädslan redan etablerad och den fick totalt herravälde över situationen. Jag visste inte om jag kunde hantera situationen. Det har fortsatt när jag blev äldre. När jag träffar nya människor. Innan jag känner att jag blivit godkänd och accepterad vågar jag inte chansa, vågar inte visa mig själv i rädslan för att

misslyckas som människa. Jag klarar mig bra bland männen, där jag vet att jag oftast blivit godkänd och när det väl står klart brukar jag vara säker på mig själv. Jag har ju nästan uteslutande umgåtts med killar. Tills jag slutade umgås helt och hållet. Med kvinnor är det värre. Varje gång känner jag att jag måste godkännas, till och med av kvinnor jag känner och som jag vet egentligen tycker om mig som människa om än inte som man. Jag blir liksom aldrig säker på att jag har passersedel. Därför tror jag att jag har svårt med kärleken. Jag har fått för mig att jag inte är något värd i mig själv. Mitt värde är lika med hur värdefull jag är i andras ögon och det värdet har jag aldrig vågat tro på. Pressen har blivit för stor. Jag har dragit mig undan, blivit ensamvarg för att slippa att hela tiden bli värderad. Det har varit lugnast och tryggast. Det paradoxala är ju att i samma stund har jag känt att andras värderingar inte är något att ha. Eller handlar det om kompensation? En del av mig tror att jag är värdelös. För att kompensera för detta har en annan del sagt att jag är bättre, klokare, mer intelligent och med högre kapacitet än alla andra.

Jag tror att jag kan vara nära sanningen här. Allt detta, i kombination med en medfödd blyghet, en uppfostran som lärt mig att ta (överdriven) hänsyn till andra och en mycket känslig personlighet, har gjort mig till den jag är: en ensam och olycklig människa.”

Handen rörde sig så fort den kunde och jag skrev och skrev och helt plötsligt slutade jag. Det var precis som om allt hade rört sig fram emot den slutsatsen som jag aldrig skulle våga dra annars. Jag tittade på pappren. Tänkte inte läsa igenom dem. Någonsin. Men jag slängde dem inte heller. Det var knappt att jag visste vad där stod. Men de sista orden ekade inom mig.

”Jag är en ensam och olycklig människa.” Ensam och olycklig. Det var inte så jag ville se mig själv. Ensam var stark. Eller? Gråten kom nästan överraskande häftigt. Den gick inte att hejda men den varade inte heller särskilt länge. Det kom inga tårar men jag hörde mig själv kvida som ett litet barn som har ont.

Timmarna gick. Jag borde ha gått och handlat men pallade inte. Det fanns inget att äta men det spelade ingen roll. Jag orkade ändå inte stå och laga något. I stället lyssnade jag igenom dussintals plattor i jakt på låtar till ett nytt blandband. Det höll mig sysselsatt så att jag slapp lyssna på den inre rösten mer denna dag. När jag tröttnat på det poppade jag en stor skål popcorn och satte på *En galakväll på operan*. Jag hade inget gott att dricka hemma men hittade ett rör med c-vitamin som jag köpt en gång då jag varit förkyld. Brustabletter som smakade jordgubbar. Efter scenen i Grouchos lilla hytt pausade jag och fixade en ny stor skål med popcorn som jag sköljde ner med ytterligare några glas c-vitaminsdryck. Det var inte världens bästa middag men vem fan brydde sig? Jo, magen brydde sig. Jag hann inte ens se klart filmen innan jag måste gå på skithuset. Det körde som fan i buken men det hände liksom

ingenting. Jag ville skita, jag behövde skita, men jag kunde inte. Det bara bubblade i tarmarna. Efter tio minuter började det komma halvsmälta popcorn ur röven. Var man så jävla dum i huvudet att man försökte leva på popcorn och c-vitamin så förtjänade man antagligen att vara ensam och olycklig. När jag kom ut från dass efter trekvart tvingade jag mig själv att koka havregrynsgröt. Det tog fyra minuter. Det var gott. Jag blev mätt. Det var inte så dumt. Faktiskt.

Hur har veckan varit? Det var alltid så mina timmar med Rudolf började. Han frågade hur jag hade haft det och jag svarade att jag egentligen inte mindes så mycket av den gångna veckan. Så började vi prata om lite av varje och han ställde någon fråga och sedan var jag igång. En dag ville han prata om sex. Det hade han förvarnat om.

– Jag vet att du inte tycker om att prata om sex, men det är viktigt och om det är så att du inte klarar av det så pratar jag. Då får du lyssna. Men vi ska prata om sex.

Det blev så att han fick prata. Vad fan skulle jag säga? Att jag var en pervers fönstertittare som satt och runkade timmavis i mörkret i hopp om att jag skulle få se en granne i stringtrosor?

– Måste man inte ha ett sexliv för att kunna prata om sex?

– Man måste inte ha samlag med någon för att ha ett sexliv. Man kan ha ett sexliv med sig själv. Men det är viktigt att det sexlivet man har med sig själv är bra. Det är viktigt att du onanerar. En man i din ålder bör onanera minst två gånger om dagen oavsett om han har tjej eller inte.

Två gånger om dagen? Jag sa inte att jag låg gott och väl över den gränsen.

– Okej, då ska vi prata om sex. I vanliga terapiteorier så är det helt tabu för terapeuten att blanda in sig själv i terapin men det är viktigt när man arbetar som jag gör. Så om jag ska säga något om mig själv så kan jag berätta att var sexuellt aktiv från att jag var tolv och genom större delen av tonåren. Sedan levde jag i celibat länge, länge tills för bara något år sedan. Jag är bisexuell och har haft sex med både män och kvinnor. Det är ju mycket praktiskt, för mitt utbud är ju mycket större än ditt till exempel. Men jag lovar dig att om du går ut på krogen så kan du räkna med att sjuttiofem procent av alla personer där kan tänka sig att ha sex med dig.

– I så fall döljer de det jävligt väl.

– Jag menar inte att alla sjuttiofem procent kommer att ha det eller att de är intresserade av att ha sex med dig. Men omedvetet ser de dig som en potentiell sexpartner. Därför är det egentligen hur lätt som helst att ragga upp ett one night stand om man bara vet hur man gör och vad man ska säga. Du vet inte det men jag vet exakt vad man ska säga. Om du ser på dig

själv och sedan på mig. Vi kan vara överens om en sak och det är att du är mycket snyggare än jag. Du har mycket snyggare kropp. Du är yngre. Jag är tjock och allt möjligt annat. Ändå kan jag lova till hundra procent att jag kan gå fram till vem jag vill och få den personen i säng. För jag vet precis vad jag ska säga. Jag skulle kunna lära dig det. Men det är inte så du vill få någon i säng. Bara genom att trycka på de rätta knapparna.

– Nej, det är det nog inte.

Det var bäst att hålla med. För det var nog så att Rudolf var lite i skryttagen och det låg både i hans och mitt intresse att jag inte synade hans bluff. Om han ville tro att han kunde få vem som helst i säng så fick han tro det.

– När jag bröt mitt celibat var det med en tjej som fejkade och jag hatar det. Man måste vara ärlig. Särskilt i sängen. Så jag klev av mitt i och sa: Om vi ska göra det här så kan du inte fejka.

Det tog faktiskt emot lite att tänka sig Rudolf i sextagen men han bara fortsatte.

– En annan gång hade jag sex med en kille som du påminner mycket om. Inte så att du skulle vilja ha sex med män utan att han var väldigt omtänksam och fick dåligt samvete för att han njöt. För han fick utlösning och inte jag. ”Men är det inte skönt för dig?” frågade han. Men jag sa bara att, vad pratar du om. ”Jag har kommit tre gånger redan, fast jag inte har fått utlösning.”

Timmen var snart slut. Det var skönt för jag började bli generad.

– De närmaste veckorna är det viktigt att du onanerar regelbundet och lär dig njuta av det. Jag bryr mig inte om vad du gör, om du använder porr eller vad du vill. Det är också bra om du gör det på kvällen innan du går och lägger dig för du sover bättre om du har fått utlösning. Ja, det är du inte ensam om. Det gör alla män.

Så det var ju bara att lyda doktors råd. Fast jag visste inte om det gjorde att jag sov bättre. Vanligtvis somnade man ju gott, men oftast blev jag tvungen att gå upp och pissa en timme senare. Fast den här natten slapp jag i alla fall mardrömmar.

Jag brukade aldrig sätta upp något julpynt. Det blev liksom aldrig av att gå upp på vinden och leta fram de få sakerna jag hade. Syrran hade tagit med sig det mesta av våra gamla grejor, morsans grejor, till USA.

– Det är så svårt att hitta så här fina saker där över, sa hon när vi stod och delade upp dagen efter begravningen. Allt de har är så plastigt.

Hon tyckte att jag kunde gå och köpa nya grejor, jag som bodde i Sverige. Jag förstod inte varför hon inte kunde köpa nya grejor för sin rike mans pengar. Men när ens mor nyss dött var

det inte direkt läge att stå och käbbla om julgransglitter och porslinstomtar. Det fanns egentligen inte så mycket att käbbla om heller. Några saker tyckte jag att jag faktiskt hade första tjing på. Såna saker som råkade vara mina. Exempelvis en tomte som samtidigt var en ljusstake. Den var min. Den hade alltid stått i min bokhylla, men av någon anledning tog jag den inte med mig när jag flyttade hemifrån. Jag var ju ändå hemma hos morsan på jularna så då var det bättre att tomten stod där. Luvan var lite svedd av ett ljus som kommit för nära och det hade gått av en flisa i kanten av själva ljushållaren.

– Åh, vilken fin tomte, sa syrran när hon vecklade av tidningspappret den var inrullad i.

– Look at this Santa, darling, ropade hon till sin man som höll sig diskret i bakgrunden.

– Very nice, babe.

Hon låtsades som om hon inte blev sur när jag sa att den faktiskt var min, så den fick hon inte. Men jag kunde alltid se på syrran när hon blev sur på mig. Jag hade haft många tillfällen att öva mig.

– Är det något mer som är *ditt*, frågade hon.

– Det skulle väl i så fall vara den där skålen av trä, för den gjorde jag i slöjden till morsan.

Den där tygtomten har jag också gjort. Sen brukade den här elljusstaken alltid stå i mitt fönster. Jag fick den när mormor dog.

– Den här?

Det var en röd sak i plast med ganska fula manschetter runt ljusen. Flera av de små spetsiga bärliknande sakerna som skulle pryda manschetterna saknades.

– Ja, den var ju inte mycket att hänga i julgranen, skrattade syrran.

Det spelade ingen roll för jag köpte aldrig gran. Jag satte inte ens upp min ljusstake och tomten visste jag knappt var den fanns. Men Rudolf var på mig om att jag skulle leta fram grejorna.

– Man ska ta tillvara de små glädjeämnen som finns, sa han.

Men när jag letade fram tomten på vinden blev jag bara ledsen och saknade morsan. Fast när jag ställt honom på tv-n så kändes det rätt bra ändå. Så nu hade jag elljusstake och tomte och en snidad träskål som jag fyllde med nötter och i kylen hade jag en stor flaska julmust. På luciadagen hade jag gett mig själv i present att jag fick köpa en lussekatt och sedan hade jag köpt en burk pepparkakor av bara farten. Dessutom hade jag en ny tomte. Den hittade jag en dag när jag var och handlade mjölk och fil. En stor tomte i porslin med en lykta i handen där man kunde sätta ett värmeljus. Det var något med den tomten som gjorde att jag fick en klump i halsen. Nittionio kronor kostade den. Det var inte farligt för en så stor tomte. Men jag skämdes för att köpa den. Det kändes pinsamt att gå och köpa en tomte i en mataffär. Jag

visste inte varför, men jag fick för mig att kassörskan skulle skratta åt mig. Så jag lät den stå kvar på hyllan. Men några dagar senare gick jag tillbaka och köpte den. Kassörskan fick säga vad fan hon ville. Jag ville ha den där tomten. När jag kom hem tände jag ett ljus i den lilla lyktan. Det gjorde mig glad på något sätt.